

# РЕШЕНИЕ

№ 6228

гр. София, 20.11.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 01.11.2012 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **5087** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДС.

Образувано е по искова молба на Е. М. Х.-М., с адрес за призоваване – София, [улица], срещу Изпълнителна агенция по лекарствата. Претендира се обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС, за времето през което е останала без работа вследствие на незаконосъобразна заповед на изпълнителния директор на ИАЛ, в размер на десет брутни заплати, равняващи се на 10 260 лв., заедно със законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното плащане на задължението и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищцата чрез упълномощения адвокат, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Изпълнителна агенция по лекарствата, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Прави възражения за прихващане, съобразно доводите изложени в писмения отговор на исковата молба, като в същия претендира и юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за основателност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищцата Е. М. Х.-М., е заемала длъжността „главен експерт” в сектор „Оценка

на предклиничната и клинична документация” в Дирекция „разрешения за употреба на лекарствени продукти” в Изпълнителна агенция по лекарствата, с ранг V старши, по служебно правоотношение.

Със Заповед № ДСл-10-743 / 02. 08. 2010 г. изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лекарствата /ИАЛ/, е прекратил служебното правоотношение с държавния служител, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

С решение № 2286 / 12. 05. 2011 г. по адм. д. № 6271 / 10 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 13. 06. 2011 г. (стр. 67), е отменена Заповед № ДСл-10-743 / 02. 08. 2010 г. изпълнителния директор на ИАЛ.

С искова молба, към жалбата срещу административния акт, се претендира присъждане на обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за времето през което не е била на служба.

С молба от 04. 06. 2012 г., е посочено че се претендира обезщетение в размер на 10 260 лв., считано от 03. 08. 2010 г. до 03. 07. 2011 г.

С молба, заявена в протокола от проведеното съдебното заседание на 01. 11. 2012 г., е направено изменение на иска, който следва да се счита за предявен в размер на 11 070 лв.

С определение на съда от 01. 11. 2012 г., е допуснато изменение на иска, на основание чл. 214, ал.1 от ГПК, който вече да се счита предявен за посочената по-горе сума.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл (в редакцията към момента на възникване на правото с признаване незаконността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, която съдът приема за приложим закон, доколкото изменението на материалния закон при липсата на регламентация на заварените положения е само за в бъдеще – след 01. 07. 2012 г.), когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай, е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила решение на АССГ, поради което на същия се дължи обезщетение, за времето през което не заема държавна служба.

Видно от представените заверени копия от трудова и служебна книжка на ищцата, същата не е била назначена на друга държавна служба с по-ниска заплата, както и не е получавала възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, което да бъде приспаданото от дължимото обезщетение.

Същите обстоятелства се удостоверяват и от писмо изх. № 67-4066-1 / 04. 09. 2012 г. на СУСО (стр. 62), от което и видно, че Х. – М., не е била осигурена от друг работодател. Получаваното от същата възнаграждение по граждански договор не следва да се приспада, тъй като същото не е по повод назначаването на друга служба.

По делото са представени (стр. 60 и стр. 61) удостоверения от ИАЛ, от които е видно че възнаграждението на М., към момента на признаване на уволнението за незаконно е в размер на 1107 лв., а към момента на възстановяване на работа е 826 лв. Съобразно предвиденото в закона, че обезщетението се изчислява към момента на признаване на уволнението за незаконно и доколкото същата се е явила да заеме службата, съдът намира, че обезщетението на ищцата следва да се присъди на базата на този размер, който е 1107 лв.

В същото време, макар и в исковата молба да се сочи, че се претендира обезщетение за 10 месеца, се сочи период от 03. 08. 2010 г. до 03. 07. 2011 г., което представлява 11 месеца, но доколкото съдът е обвързан от искането за присъждане на обезщетение именно за десет месеца, няма пречка да се присъди такова макар и за периода 03. 08. 2010 г. до 03. 06. 2011 г.

При това положение, дължимото обезщетение за десетте месеца, в които ищцата не е заемала друга длъжност е в общ размер от 11 070 лв. в какъвто размер е и допуснатото изменение на иска.

В същото време съдът счита за основателно направеното от страна на ответника възражение за прихващане с изплатеното обезщетение за неспазен срок за предизвестие по чл. 106, ал. 4 от ЗДС, в размер на 1107 лв.

Видно от писмо (стр. 36) от М. до изпълнителния директор на ИАЛ, ищцата не оспорва полученото обезщетение за неспазен срок на предизвестие, поради което същото следва да се прихване в размера посочен в писмото, с което е поканена ищцата да го възстанови (стр. 35), а именно 1107 лв.

В случая обезщетението за неспазен срок на предизвестие по чл. 106, ал. 4 от ЗДС предполага прекратено служебно правоотношение, каквото не е налице, поради което същото подлежи на връщане.

Предвид изложеното и доколкото са налице предпоставките по чл. 103, ал.1 от ЗЗД, доколкото двете вземания са ликвидни (няма спор по тяхното основание и размер) и изискуеми и е налице своевременно възражение за прихващане, същото следва да бъде уважено.

След извършеното прихващане дължимата сума е 9963 лв.

При този изход на спора, ще следва ответника да заплати на ищеца, направените по делото разноси, съобразно уважената част от иска. По делото е представен (стр. 53) договор за правна защита и съдействия, като договореното и заплатено възнаграждение в брой, съобразно посоченото, е в размер на 850 лв. Съобразно уважената част от иска се дължи възнаграждение в размер на 765 лв.

В същото време на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, заявено в писмения отговор на исковата молба, съобразно отхвърлената част от иска, което определено съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения се равнява на 67 лв.

При това положение, следва на ищцата да се присъдят разноси по компенсация, в размер на 698 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лекарствата – София, [улица], да заплати на Е. М. Х.-М. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 9 963 (девет

хиляди деветстотин шестдесет и три) лв., представляващи обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода 03. 08. 2010 г. до 03. 06. 2011 г., заедно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на исковата молба – 21. 05. 2012 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лекарствата – София, [улица], да заплати на Е. М. Х.-М. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 698. (шестстотин деветдесет и осем) лева, представляващи направените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: